

3. feb. 1845

FAKTA

Dato:
3. feb. 1845

Sidetæl:
Dagbog D, side 7-8

Dagbogens placering:
Den Hirschsprungske Samling

Trykt udgave:
Jesper Svenningsen (red.): Seks år af
et liv. Johan Thomas Lundbye –
Dagbøger om tro, skæbne, kunst og
kærlighed, København 2018, s. 249-
250

TRANSSKRIFTION

Fastelavns Mandag 3 Febr 1845.

Noget.

Jeg kan endnu ikke opgive Haabet om en Reise; jeg har endog skrevet en Klade til Ansøgning om Stipendium. Gid jeg kunde see Andet i en Reise, end Løsrivelse fra Alt, hvad her piner mig, dog det kan jeg, men jeg mener: gid jeg i Kampen med piinlige Forhold maatte see mit rette Liv; saalænge som jeg betragter [overstreget: det] dem som overgaaende uheldige Omstændigheder, ville de da ikke forlænges i det uendelige? Selv maa man gjøre en Ende paa Sligt, og idetmindste i Seieren over dem have en sand og stor Glæde. – Jeg hørte igaar en deilig Præken af Grundtvig over det deilige Evangelium: Christi Daab. Deraf tog han Anledning til Bemærkninger over Daaben i Almindelighed, hvad ret glædede mig, da denne er af de Ting i Kristendommen, jeg altid har haft vanskeligt ved at fatte Betydningen af, og som dog troende Theologer tillægge saa megen Betydning. Det vil jeg gjerne og kun, naar man udstrækker det til Fordømmelse over dem, som ikke ere døbte, da oprøres Noget i mig og forbyder mig at følge med; hvad der gaaer over min Forstand kan jeg agte og elske, men hvad der gaaer lige imod den, maa jeg bestemt forkaste. – Han sagde •8• "naar den Troende lader Tanken gaae tilbage over sit henrundne Liv, [overstreget: og] da farer den over den dunkle Barndom som Noahs Due over det øde Hav som bedækkede Jorden; men da staaer Daaben som den lille Olieqvist, Duen fandt til Hvilepunct. Naar Sacrementet er forrettet efter Kristi Indstiftelse, da er det et Tilsagn om Optagelse i hans Samfund, hvor din Tilgivelse og Syndsforladelse." – Saaledes omtrent kan jeg huske hans Ord, og de glædede mig meget, gid jeg bestemtere kunde opskrive dem, men paa den Maade er Grundtvig vanskelig at gjengive, derimod gjør hans deilige Sprog, begeistret som en Prophets, et dybt og uudsletteligt Indtryk, der seent glemmes, og dette skatter jeg høiere end opskrevne Erindringer.

at se det andetledes. Nu, som jeg denne Søndag eftermiddag har glædet
mig ved Bøllerses Gæstgæst og min Lampe og min Pæse, seendes
at jeg imorgen glæder mig ved min Pensel og ved Nielses Sags, og hver
dag skal herefter bringe mig Glæde. Maakee jeg da skal føle mest som
en Velsignelse, som i gamle Dage hos mine Forældre paa Fædrenes
og næst glæmme at se de paa Begjærheden, der i Skolen jeg maatte
møde, selv skal se. Eller, drømmer jeg mig eller? og skaffer mig selv,
hvad der jeg da haaber, hvad der jeg tro paa? Nei! bort med den Tanke!
Der Tanke er sind: i det Øjeblik at seje sin Lykke og Glæde - der kan
ikke betragte. — — — Jeg begjærte Klagen sine private Følelser
med et glimrende Forsøg, hvor han i det hele. Følelser
mellem gæstgæst og gæst Architectur med megen Klarhed og Klar-
sindighed. Sædvanen har jeg dog nogle gode Indtryk af denne Dag,
der selv ikke spillet, og jeg vil mig lægge mig til at se med den Tanke:
at jeg er forvundet og gæst, som jeg kan gøre sig selv imorgen.

Fædrenes Mandag 3 Febr. 1845.

Notat
Jeg kan endnu ikke afgjøre Maadet om en Reise, jeg har endog skrevet
en Klade til Ansigning om Stipendium. Jeg er temmelig usikkert i en
Reise, end derinde for Alt, hvad der findes mig, og det kan jeg, oven
i mellem, og jeg i Kampen med pæntlige Følelser maatte se mit
rette Liv, realtengo som jeg betragter det som overgaaende i helhed
Omstændigheder, ville de da ikke forlænges i det mindste? Selve man
man gøre en Ende paa Ligt, og i det mindste i Læren over dem
haves en sand og stor Glæde. — — — Jeg hørte i går en rigtig Tale
af Grundtvig over det helige Evangelium: Christi Døds. Deraf tog
han Anledning til Bemærkninger over Læren i Almindelighed,
hvad det glæder mig, da denne er af de Ting i Kristenendommen,
jæ altid har haft vanskeligt ved at fatte Betydningen af, og som
jeg hændes Theologer tillægger en megen Betydning. Det vil jeg gjerne
og kan, naar man i det hele betragter det til Følelserne over dem som ikke
er døde, da prøves Algt i mig og fastholder mig at følge med,
hvad der gælder over min Forstand kan jeg ofte og ofte, men hvad
der gælder lige imod den, maa jeg hestemt forkæmpe. — — — Man sagde:

8.
naar den Taende lader Tanken gaa tilbage over et henrindende
Liv, og da sees den over den dunkle Barndom som Nattes Lue
over det edle Blav som bedekkede Jorden; men da staar den som
den lille Oliegæst, der fandt det Næsepinnet. Naar Sacramen-
tet er forrettet efter kristi Indstiftelse, da er det et Tilraab om Optagelse
i hans Samfund, hvor der Tilgædes og Sjælsforbedelse. — saa
ledes antroent kan jeg tænke hans Ord, og de glæder mig meget, og
jeg bestemte kunde opstaa som, men naar det Maade sig frimodig
vanskeligt at gjengive, dermed gjør hans sletlige Sprag, begeret
som en Profeti, et dygt og mindeligt Indtryk, der seer glom-
mes, og alle skatter jeg haiver end opstaaende Erindring og.

Angest

9 Febr 1845.

Jeg gaar i en formelig Angest for det Publik, der jeg skal underrette Møgen
om min Hemnigt: at indgive Ansøgning om Stipendium. Det maa
dog være Tegn til, at jeg er ubegavet og uvant med at handle
sels — jeg som drømte om selvstændighed! —

Det Næste fortæller.

16 Febr 45.

Saa staar jeg da i Begreb med at indgive min Ansøgning om Stipendium,
Gudsnaa, den maa hvedes! To Samtaler har jeg haft med Møgen: den
Afskedning, han er ikke for at jeg skal bort, og har talt deise Ord: den
Afskedning, men ogsaa kjærligt har han talt og vist sit Sindelag
imod mig, som det spaldende træde frem. Han sagde: jeg vilde blive et
let Bytte for den Fortæ, jeg maatte føle mig tilladt af, Dusseldorfer saa det
som Mindehen. Er det muligt, at han jeg har plejet i mange Aar,
og troet, saa mit Livs Hjerte, saa det skal glom mig? Han sagde:
at jeg havde endnu ingen bestemt Tone ansøgt. Er det ogsaa muligt?
Lai da hør Værdik og hør Stemme, der klanger saa dybt i mit
Jone, naar den kom sagde: mit Billed var ægte dansk, og er det nok;
saa det ikke ganske egne Tænk i det Naturs som fangede mig
og blev Gjenstande for min Pensel? Naar det ikke det Stort, noget